

Въ стѣнитѣ зѣяха голѣми отвори — мѣстата на бивши прозорци и врати, а една частъ отъ покрива, бѣше отнесена отъ вѣтрища.

Порутенитѣ мѣста въ стѣнитѣ служаха Огнянову за прозорци, изъ които поглеждаше на пжтеката, що върви надлъжъ по рѣката до самия скокъ, па се искачва на дѣсно по яра, възъ планината.

Дълго врѣме той чакà негърпѣливъ и безпокоенъ: часоветѣ прѣминувахъ и деньтъ прѣваляше, но долѣтъ, додѣто можеше да се види отъ тукъ, остаяше пустъ.

Огняновъ се намираше въ голѣмо недоумение.

Страшната неизвѣстность нарасваше всѣки мигъ за него, и се прѣобръщаше на неизразимо безпокойство.

Той се трудеше да отгадае причината на това бавение. Най-лошото, обаче, което прѣдполагаше, бѣше, че Марийка не е успѣла да намѣри доктора или Бързобѣгуняка, може би принудени да се крижтъ. Той нито пдозираше ужасната опасность, която всѣка една минута можеше да донесе за него. Той не можеше да знае, че неговото присѣствие тука е извѣстно вече и на приятели и на зложелатели, че сждбата му зависѣше отъ разрѣшението на тия въпроси: кой ще да прѣвари: враговетѣ или своитѣ.

По едно врѣме изъ пжтеката се подаде едно лице, което смути Огнянова.

Единъ турчинъ.

Той бѣше едъръ, високъ съ зелена чалма на глава, съ селяхлѣкъ, изъ който стърчеше и единъ дългъ ятаганъ, и съ биргѣотлии гащи. И една вулия прѣзъ гърба.

Вѣроятно, единъ отъ ония турци, за който му говорѣ Марийка.

Единъ башибозукъ.

Какво дирѣше той тука?

Огняновъ извади револвера си, и наблюдаваше.

Башибозукътъ слѣдваше да върви на горѣ, съ твърдѣ едри крачки.